

РЕШЕНИЕ

№ 1290

гр. Пловдив, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова С.

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова С. Въззивно гражданско дело № 20225300501527 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищцата М. В. Х., ЕГН: *****, с адрес с. В., обл. Пловдив, ул.***, чрез пълномощника по делото адвокат Д., подадена против Решение № 260228 от 24.03.2022 г. постановено по гр.д.№ 11436 по описа за 2019 г. на Районен съд Пловдив, X гр.с., с което се отхвърля предявеният от М. В. Х., ЕГН: *****, против Л. З. Ш., ЕГН: *****, с адрес с. В., обл. Пловдив, ул. ***, иск с правно основание чл.124 ГПК за признаване за установено, че ищцата е собственик на основание на наследяване на 1/6 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор №11845.502.410 с площ 633 кв.м. на административен адрес с. В., ул. ***, с номер по предходен план – парцел IV-411 в кв.38 при съсед: имоти с идентификатори №11845.502.408, №11845.502.409, №11845.502.744, №11845.502.411, ведно с построените в него сграда с идентификатор №11845.502.410.01 с площ от 75 кв.м. на два етажа, селскостопанска сграда с идентификатор №11845.502.410.03, както и се осъжда М. В. Х. да заплати на Л. З. Ш. сумата 2800 лв. - представляваща деловодни разноски.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че първоинстанционното

решение е незаконосъобразно и неправилно постановено в противоречие на материалния закон и процесуалните правила. Поддържа, че с предявения иск са заявени две основания за уважаване на претенцията - осъществяването на публичната продажба на придобитата по наследство част от процесния имот в противоречие с нормата на чл.130 от СК, и без изричното ѝ искане като непълнолетно лице за продажбата, при което са извършени документни престъпления и не се дадени указания за установяването им. Излага доводи за допуснато от първостепенния съд нарушение на съдопроизводствените правила с недопускането на доказателствени искания, предвид оспорване на нейните подписи върху молба по изп.дело № 284/2016 г. на ЧСИ П.Н. и пълномощно на адв.М. да я представлява по същото, приподписани от попечителя Ш.. Поддържа, че с уведомителни писма по делото е оспорила достоверността на посочените документи като е изисквала представянето на оригиналите им и извършването на съдебно - графологична експертиза на подписа ѝ, които районният съд не допуснал като неотнормирани към делото. Оспорва изводите на районния съд, че е подала молба за публичната продажба и е получила парите от продажба, които сочи, че са получени не от нея, а от попечителя ѝ и от адвоката. Оспорва мотивите на районния съд, че за извършването на публичната продажба не е било необходимо разрешение по чл.130 СК. Излага доводи за необоснованост на решението и поддържа оплакването си, че поради допуснато процесуално нарушение е останало недоказано твърдението ѝ за липсата на представителна власт в изп.дело и продажбата на имота без нейното съгласие. Моли да се отмени първоинстанционното решение и претендира присъждането на разноските по делото за двете инстанции. Моли да се приеме, че са предявени два иска - този по чл.130 от СК и чл.45 от ЗЗД във вр. с чл.124 ГПК. Прави доказателствени искания.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Л. З. Ш., ЕГН: *****, чрез пълномощника си по делото адвокат Д. Г., с който взема становище за неоснователност на жалбата. Излага съображения, че обжалваното решение е правилно, обосновано, постановено при пълнота на доказателствата и в съответствие с материалния и процесуалния закон по отношение проведената публична продажба. Поддържа, че районният съд правилно е определил правната квалификация на спора. Прави искане за отхвърляне на въззивната жалба, за което излага подробни съображения за

недоказаност на исковата претенция като коментира мотивите на първоинстанционното решение, както и обосновава доводи за законосъобразното осъществяване на публичната продан. Споделя изводите на районния съд, че ищцата Х. е взела участие в процедурата по провеждането на публичната продан с нарочна молба и писмено съгласие за осъществяването ѝ, инициирала изнасянето на имота и неговата продан. Посочва, че въззиваемата не е страна в изпълнителното производство и не може да бъде страна в спора за законосъобразността на публичната продан. Оспорва правният интерес на ищцата от предявяването на положителен установителен иск за собственост. Намира, че в настоящото производство следвало да бъдат конституирани и другите съсобственици досежно идеалните части от съсобствеността. Противопоставя се на доказателствените искания в жалбата. Моли да се отхвърли жалбата и да се потвърди решението. Не прави доказателствени искания. Претендира разноски.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от Частен съдебен изпълнител П. Н. с рег.№ 911 на КЧСИ, с район на действие –ОС Пловдив, в качеството си на трето лице – помагач на ответника Л. З. Ш., с който оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че искът е правилно квалифициран, изготвен е доклад по делото, разпределена е док.тежест на страните, както и че решението е правилно постановено в съответствие със събраните по делото доказателства. Излага съображения, че в развилото се производство е недопустимо разглеждането на въпроса за действителността на публичната продан с позоваването на съдебната практика на ВКС. Посочва, че публичната продан не е сделка и за провеждането ѝ не се изисква разрешение по чл.130, ал.3 СК. Обосновава изводи, че публичната продан е деривативен способ за придобиване на правото на собственост. Посочва, че постановлението за възлагане е проявило вещно-правен ефект и ЧСИ се е съобразил с молбата на съсобствениците по чл.500, ал.2 от ГПК, каквато молба била подадена и от ищцата за изнасянето на имота на публична продан. Ищцата сама била подавала молби по изпълнителното дело и упълномощила адвокати да я представляват. Молбата по чл.500, ал.2 ГПК била подписана и от законния представител на вискателите. Излага фактологията по изпълнителното дело. Посочва, че сумите по изп.дело са били превеждани по сметката на попечителя по специалната адвокатска сметка на адв.М.. Моли за потвърждаването на решението и за отхвърляне на жалбата. Противопоставя

се на доказателствените искания. Не прави доказателствени искания.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Първоинстанционното производство е образувано по предявен положителен установителен иск за собственост с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, с който ищцата М. В. Х., ЕГН: *****, иска да се постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на ответницата Л. З. Ш., ЕГН: *****, че е собственик на 1/6 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор №11845.502.410 с площ 633 кв.м. на административен адрес с. В., ул. ***, с номер по предходен план – парцел IV-410 в кв.38 при съсед: имоти с идентификатори №11845.502.408, №11845.502.409, №11845.502.744, №11845.502.411, ведно с построените в него сграда с идентификатор №11845.502.410.01 с площ от 75 кв.м. на два етажа, селскостопанска сграда с идентификатор №11845.502.410.03.

Ищцата М. В. Х. твърди, че ответницата Л. З. Ш. е закупила ПИ с ИД №11845.502.410, ведно със сградите в него, от публична продан, проведена по изп.д.№ 284/2016 г. по описа на ЧСИ П. Н. с рег.№ 911 на КЧСИ, с район на действие –ОС Пловдив. Изп.дело било образувано за събиране на вземане за неплатена издръжка от длъжника В.Х., дължима от същия на ищцата и на сестра й. В изпълнителното производство ищцата и сестра й били представлявани от баба им К. Ш. в качеството й на попечител и настойник, като по нейно искане имотът е бил изнесен на публичната продан. Сочи се, че имотът бил съсобствен между майката на ищцата, починала през 2007 г., и баща им -длъжник по изпълнителното дело, поради което ищцата и сестра й придобили по силата на наследствено правоприемство от майката си по 1/6 ид.ч. от имота. Притежаваната от ищцата по наследство 1/6 ид.ч. от имота била изнесена на публичната продан без разрешение от съответния съд, както и при липсата на съгласие от ищцата като непълнолетно лице, което действие

било извършено от лица без представителна власт. След публичната продажба при ЧСИ не им били изплатени сумите от продажната цена на имота. Поддържа, че публичната продажба по изп.д.№ 284/2016 г. е нищожна, тъй като противоречи на императивните норми на СК като извършена без разрешение от съответния съд, както и без ищцата като непълнолетно лице да е искала изнасянето на 1/6 ид.ч. от имота на публична продажба, което действие е извършено от лица без представителна власт и одобрение от ищцата. По изложените съображения претендира установяване на правото ѝ на собственост върху 1/6 ид.ч. от продадения недвижим имот ведно със сградите, по отношение на ответницата като купувач от публичната продажба.

С уточняваща молба ищцата поддържа искането си за признаване на собствеността ѝ върху 1/6 ид.ч. от процесния имот и уточнява, че не предявява иск за прогласяване нищожността на извършената публична продажба.

В писмения си отговор ответницата Л. З. Ш. оспорва иска като неоснователен и излага твърдения за законосъобразното провеждане на публичната продажба. Твърди, че ищцата е дала съгласието си на осн.чл.500, ал.2 ГПК за продажбата на притежаваната от нея 1/6 ид.ч. от имота с подаването на молба по делото, която е подписана със съгласието на попечителя ѝ Ш.. Твърди, че заплатената от нея продажната цена на имота в размер на 64850 лева е преведена по сметка на ЧСИ Н., от която същата превела приспадащата се сума за ищцата и сестра ѝ на Ш. като попечител, съответно настойник. Поддържа, че публичната продажба, от която е придобила имота, не може да се оспорва на посочените от ищцата основания.

В срока за отговор по чл.131 ГПК, е предявен насрещен иск от Л. З. Ш. против М. В. Х., който е съединен с първоначалния иск по чл.124, ал.1 ГПК при условията на евентуалност. Насрещният иск е предявен на осн.чл.55 ЗЗД за заплащане на сумата от 10 808,34 лв., представляващ цената за 1/6 ид. част от процесния имот по публичната продажба по изп. дело № 20169110400284 по описа на ЧСИ П. Н., ведно с лихвите за забава от 21.04.2017 г. – датата на провеждане на сумата, която Л. З. Ш. претендира да ѝ заплати М. В. Х. в случай на основателност на първоначалния иск по чл.124, ал.1 ГПК.

Постъпил е отговор на насрещния иск от М. В. Х., който счита за неоснователен като отрича да се получила претендираната сума от

продажната цена на имота.

В производството по реда на чл.219, ал.1 ГПК е привлечено като трето лице - помагач на страна на ответника Частен съдебен изпълнител П. Н. с рег. № 911 на КЧСИ, с район на действие –ОС Пловдив, която оспорва предявения иск по чл.124 ГПК.

С постановеното по делото решение първостепенният съд е отхвърлил предявения иск по чл.124, ал.1 ГПК, а така и е оставил без разглеждане съединеният при условията на евентуалност насрещен иск по чл.55 ЗЗД. За да отхвърли предявеният положителен установителния иск за собственост, първостепенният съд е приел, че в производството по принудително изпълнение не намира приложение разпоредбата на чл.130, ал.2 СК, изискваща разрешение на районния съд за извършване на действия на разпореждане с недвижимия имот с мотива, че публичната продажба не е сделка и за осъществяването ѝ не е поставено спазването на изискването в разпоредбата на чл.130, ал.2 СК. Районният съд е установил и съгласието на М. Х. за изнасянето на притежаваната от нея ид.ч. от имота на публична продажба. Първостепенният съд е формирал решаващият извод, че не са налице твърдените от ищцата нарушения, поради което публичната продажба е действителна и е произвела действието предвидено в чл.496, ал.2 ГПК като ответницата е придобила правата върху имота.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо. Неоснователно е оспорването на правния интерес на ищцата от предявяването на иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, което възражение е наведено в отговора на въззивната жалба и е относимо при преценка допустимостта на решението. С предявеният положителен иск за собственост ищцата претендира, че е собственик на идеална част от имота, по отношение на който имот ответницата се легитимира като собственик с постановлението за възлагане, от което се обосновава и правният интерес на ищцата от неговото предявяване. Производството е образувано от процесуално активно легитимирана страна против пасивно легитимираната страна да отговаря по иска и в същото производство не следва да се конституират други лица, които евентуално биха претендирали, че са съсобственици, както неоснователно се сочи в

отговора на въззивната жалба. Следва да се има предвид, че при предявен установителен или осъдителен иск за собственост съсобствениците не са необходими другари по смисъла на чл. 216, ал. 2 ГПК, поради което не е било необходимо други лица да се конституират в производството.

Предвид изложеното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно оплакванията в жалбата, както и при служебна проверка от въззивната инстанция за допуснато при постановяването му нарушение на императивни материалноправни норми.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страните по делото.

В производството не е налице спор, че ищцата М. В. Х. е дъщеря на В.М.Х. и покойната му съпруга Н. И.а Х., починала на 13.03.2007г. Последните двама са сключили граждански брак на 17.05.1998 г. и по време на брака си са придобили собствеността на дворно място от 540 кв.м. с административен адрес с. В., обл. Пловдивска, съставлящо парцел IV-410 от кв.38 по плана на с. В.: при граници на парцела: улица, парцел III-411, парцел – 408, парцел V-409, ведно с построената в него едноетажна с изба жилищна сграда със застроена площ 76 кв.м. Собствеността върху имота е придобита с договор за покупко - продажба на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане, обективиран в нот. акт № 36, том I, дело №31/1998г. на Нотариус при ПРС и поправен с нотариален акт № 98, III, дело № 501/ 2001 г. на Нотариус рег.№ 072 от регистъра на НК, в режим на съпружеската имуществена общност между В.М.Х. и Н. И.а Х..

Съпружеската имуществена общност е прекратена със смъртта на Н. И.а Х., починала на 13.03.2007г., която е оставила за наследници съпруга В.М.Х., дъщеря П. В. Х. и дъщеря М. В. Х. - видно от удостоверение за наследници от 05.06.2019 г.

По делото се установява, че бабата по майчина линия - К. Данаилова Ш. е била назначена за попечител на ищцата М. В. Х. и за настойник на П. В. Х.,

със Заповед № ЗД-ЗД-16/19/02.02.2015 г. и съответно със становище рег. № 9400-2276/2/26.06.2015г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Красно село“.

Не е спорно и се установява от представените писмени доказателства, че въз основа на молба от П. Х., чрез настойника К. Ш., представлявана от пълномощника адвокат С. М., е образувано изп.д.№ 284/2016 г. по описа на ЧСИ Н. за събиране на вземане за издръжка от длъжника В.М.Х., въз основа на изп. лист от 08.12.2016 г. по гр.д.№ 5990/2016г. на ПРС. На осн.чл.456 ГПК в производството по изп.д.№ 284/2016 г. са присъединени за събиране вземанията на ищцата М. Х. от длъжника В.Х., за които са образувани изп.д. № 283/2016 г. по описа на ЧСИ Н. въз основа на изп. лист от 06.12.2016 г. по гр.д.№ 5991/2016г. на ПРС за издръжка и изп.дело № 634/2017 г. по описа на ЧСИ Н. въз основа на изпълнителен лист от 01.09.2017 г. по гр.д.№ 5287/2017 г. на ПРС за обезщетение за неимуществени вреди. Присъединено за събиране е и вземането на П. Х. от длъжника В.Х., за което е образувано изп.д.№ 632/2017 г. по описа на ЧСИ Н. въз основа на изп.лист от 08.09.2017 г. за разноси, както и вземането на К. Ш. от длъжника В.Х., за което е образувано изп.д.№ 633/2017 г. по описа на ЧСИ Н. въз основа на изпълнителен лист от 04.09.2017 г. по гр.д.№ 4712/2017 г. на ПРС за обезщетение за неимуществени вреди.

По делото не е спорно, че по изп.д.№ 284/2016 г. е бил изнесен на публична продажня целият недвижим имот, придобит от длъжника В.М.Х. и покойната Н. И.а Х., от който след смъртта на последната длъжникът е притежавал 4/6 ид.ч., а всяка от дъщерите М. Х. и П. Х. по 1/6 ид.ч.

С Постановление за възлагане от 14.03.2017 г. по изп.д.№ 284/2016 г. поземленият имот с ИД №11845.502.410 по КК и КР, ведно със сградите в него, е бил възложен на купувача от публичната продажня Л. З. Ш. след заплащане от същата на предложената от нея продажня цена от 64 850 лева. Постановлението е влязло в сила на 27.03.2017г., като е вписано в Службата по вписванията с вх. рег. № 9895/ 10.04.2017г. С протокол от 24.04.2017 г. купувачът Ш. е въведена във владение на имота.

С постановление за разпределение от 06.04.2017 г. по изп.д.№ 284/2016 г., предявено на 06.04.2017г., влязло в сила на 10.04.2017 г., е разпределена сумата от 43 233, 33 лева от внесената продажня цена за имота от 64 850 лева,

съответстваща на квотата на длъжника от продадения имот. С платежно нареждане от 21.04.2017 г. на К. Ш. е преведена по банков път сумата от 21 616, 67 лева с основание - запазена част на М. и П. Х., съобразно квотите им.

С оглед на така установените обстоятелства и при съобразяване с пределите на въззивно обжалване, въззивният съд намира следното по оплакванията във въззивната жалба:

По отношение оплакването за продажба на притежаваната от ищцата 1/6 ид.ч. от имота в нарушение на чл.500, ал.2 ГПК:

Съгласно разпоредбата на чл. 500 ГПК при насочване на принудителното изпълнение върху съсобствен имот за дълг на някой от съсобствениците, същият се описва изцяло, но се продава само идеалната част на длъжника. Изключение от това правило е въведено в ал. 2 на чл. 500 ГПК, съобразно което съсобствен имот може да бъде продаден изцяло при наличие на съгласие на съсобственика – недлъжник.

Поддържаното в жалбата нарушение е за продажбата на притежаваната от ищцата 1/6 ид.ч. от имота без нейно съгласие като непълнолетно лице, както и за представителството ѝ в изпълнителното производство от лице без представителна власт.

Въззивният съд намира за неоснователно възведеното нарушение на разпоредбата на чл.500, ал.2 ГПК, тъй като същото се опровергава от доказателствата по делото. В първоинстанционното производство е представена молба от М. В. Х. по изп.дело № 284/2016 г. и по изп.д.№ 283/2016 г. до ЧСИ П. Н. с искане на осн.чл.500, ал.2 ГПК да се извърши продажбата изцяло на съсобствения недвижим имот с длъжника В.Х. /л.226/. Молбата е подписана от М. Х. и от попечителя ѝ К. Ш. в съответствие с разпоредбата на чл.28, ал.2 ГПК. Ищцата неуспешно оспорва автентичността на подписа си върху молбата. Видно от приетото заключение на съдебно-почерковата експертиза, допусната във въззивната инстанция, подписите от името на М. Х., положени „за М. Х.“ са изпълнение от М. В. Х.. Въззивният съд кредитира заключението на СПЕ като обективно и компетентно изготвено, и неоспорено от страните по делото, за установяване автентичността на подписа на ищцата върху молбата с искането за продажбата на притежаваната от нея 1/6 ид.ч. от имота, съгласно

разпоредбата на чл.500, ал.2 ГПК.

Неоснователно е и оплакването, че действията в изпълнителното производство са били извършвани от лице без представителна власт, което се опровергава от представеното пълномощно за упълномощаване на адвокат М. от М. Х. за образуване и водене на изпълнително дело против длъжника В.Х./л.229/. Неуспешно беше оспорена автентичността на подписа на ищцата върху това пълномощно, доколкото от коментираният заключение на СПЕ, се установява полагането на подписа върху пълномощното от М. Х..

В аспекта на изложеното се налага извод, че не се установява соченото нарушение на разпоредбата на чл.500, ал.2 ГПК, поради което възведените доводи за това са неоснователни.

По отношение оплакването за нарушение на чл.130, ал.2 СК:

Съгласно разпоредбата на чл. 130, ал. 2 СК извършването на действия на разпореждане с недвижими имоти, принадлежащи на детето се допуска с разрешение на районния съд, ако разпореждането не противоречи на интересите на детето.

Поставеният в казуса въпрос е относно приложението на разпоредбата на чл.130, ал.2 от СК в производството по индивидуално принудително изпълнение по отношение на идеалната част от имота на съсобственика - недлъжник, който е и ненавършило пълнолетие лице, каквато в случая е била ищцата.

Отговор на така поставения въпрос е даден в Решение № 60237 от 16.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1604/2021 г., IV г. о., ГК, в което е прието, че при публичната продажба на идеални части от недвижим имот на ненавършили пълнолетие и поставени под настойничество и попечителство лица, които не са длъжници по изпълнението, доколкото целият имот може да се продаде само със съгласието на останалите собственици /чл.500, ал.2 ГПК/, е налице гражданскоправна сделка /а не акт в принудителното изпълнение/, която следва да отговаря на всички изисквания за валидност на сделката, които гражданското законодателство поставя. По аргумент от изложеното е прието, че волеизявлението на настойника, съответно на попечителя и поставения под попечителство, е насочено към разпореждане с право на собственост върху недвижим имот и за извършването му е било необходимо предварително

разрешение на районния съд, дадено в нарочно охранително производство, при което се преценява дали разпореждането не противоречи на интереса на детето /чл. 165, ал. 4 и чл. 168, ал. 2 вр. чл. 130, ал. 3 СК/. Според решаващият състав на ВКС съображенията, че публичната продажба е принудителна и няма да е необходимо издаването на разрешение от районния съд за публичната продажба на идеални части от недвижим имот на ненавършилите пълнолетие лица, ще имат значение в случай, че тези лица имат качеството на длъжник по изпълнението, какъвто не е настоящият случай.

С оглед на изложеното и доколкото няма спор, че за продажбата на идеалната част на имота не е било дадено разрешение по реда на чл.130, ал.2 СК, се налага извод за нарушение на визираната разпоредба, доколкото имота като непълнолетна е била съсобственик - недлъжник в изпълнителното производство.

Допуснатото нарушение на разпоредбата на чл.130, ал.2 СК следва да бъде преценено с оглед спецификата на настоящия казус, в който ответницата се легитимира като собственик на недвижимия имот и сградите в него въз основа на влязлото в сила постановление за възлагане от проведената публична продажба на имота по изп.д.№ 284/2016 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 496, ал.2 ГПК, от влизането му в сила постановлението за възлагане има вещно-правно действие, същото е деривативен придобивен способ и се ползва със стабилитет, като на осн.чл. 496, ал.3 ГПК, ако не бъде обжалвано по реда на чл. 435, ал.3 ГПК, същото може да бъде оспорвано по исков ред, но само при нарушаване на чл. 490 ГПК при участие в наддаването на лица без право на наддаване и при невнасяне на цената, както и когато длъжникът не е бил собственик.

С посочената позитивно-правна регламентация е установена специална и засилена защита на купувача при публичната продажба, чийто права могат да отпаднат само в изрично уредените от закона хипотези: при последваща отмяна на постановлението за възлагането, при успешно провеждане на иска по чл. 496, ал.3 ГПК или в хипотезата, когато длъжникът не е бил собственик на имота, тъй като стабилитетът на постановлението за възлагане не важи за продажбата на чужд недвижим имот. Регламентацията е императивна и не търпи разширително тълкуване, поради което извън основанията, предвидени в нея, проведена публична продажба не може да се атакува успешно/Решение №

145/24.07.2015г. по гр.д.№ 1770/14 г. по чл. 290 ГПК/ В този смисъл е и Решение № 365 от 22.10.2012 г. по гр.д.№ 17/2012 г. на I г.о., че публичната продан се ползва със стабилитет и иск за недействителността ѝ може да се предявява само в случаите, изрично посочени от закона - чл. 496, ал.3 ГПК, но този стабилитет не важи за продажбата на чужд недвижим имот - действителният собственик може да защитава правата си при условията на чл. 496, ал.2, изр.2 ГПК.

В съдебната практика се приема, че в рамките на спор за собственост съдът не може да се произнася по действителността на влязло в сила постановление за възлагане на недвижим имот и да прави преценка за допуснати нарушения на закона при извършването на публичната продан, а вещният ефект на влязлото в сила и неоспорено по исков ред постановление за възлагане може да бъде отречен само ако се установи, че длъжникът не е бил собственик на имота /Решение № 1153/12.07.2013 г. по гр.д.№ 1317/13 г./.

С оглед на изложеното, поддържаното от ищцата нарушение по чл.130, ал.2 СК срещу легитимиращия ефект на постановлението за възлагане, не кореспондира с основанията за оспорване в чл. 496, ал.3 ГПК. По делото не са изложени твърдения за провеждането на публичната продан в нарушение на чл. 490 ГПК. Също така няма твърдения за невнасянето на цената на имота от купувача от публичната продан. В действително по делото се установява, че ответницата като купувач от проданта е внесла продажната цена на имота от 64 850 лева, от която сумата от 43 233, 33 лева е била разпределена за погасяване на дълга по изп.дело, а остатъкът от 21 616, 67 лева е бил преведен за запазената част на М. Х. и П. Х. като съсобственици - недлъжници по банковата сметка на попечителя и настойник К. Ш.. В тази насока поддържаните доводи в жалбата са, че ищцата не е получила дължимата ѝ се сума от продажната цена на имота, които съдът намира за неотнормими за разрешаването на спора по делото. Обстоятелството дали платената сума от продажната цена на имота е постъпила фактически в патримониума на поставеното под попечителство лице - ищцата или е останала по сметката на попечителя Ш., или на пълномощника адвокат М., и начинът по който същите са се разпоредили със сумата, са правно ирелевантни в казуса, тъй като не съставляват основание за опровергаване на легитимиращото действие на постановлението за възлагане. На следващо място, доколкото по делото се

доказва изпълнението на разпоредбата на чл.500, ал.2 ГПК за продажбата на идеалната част на ищцата, не може да се говори за осъществяване на хипотезата на 496, ал. 2 ГПК, при която купувачът не би могъл да придобие правата на останалите съсобственици – недлъжници въз основа на влязлото в сила постановление за възлагане.

В аспекта на изложеното се налага извод, че релевираното нарушение на разпоредбата на 130, ал.2 СК не опровергава легитимиращото действие на постановлението за възлагане и следва да бъде зачетено неговото вещно-прехвърлително действие в полза на ответницата Л. З. Ш..

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че М. В. Х. не се легитимира като собственик на процесната 1/6 ид.ч. от поземления имот и сградите в него, доколкото същата е придобита от Л. З. Ш. въз основа на годно и противопоставимо правно основание, поради което предявеният установителен иск за собственост по чл.124, ал.1 ГПК следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Във въззивната жалба се прави искане да се приеме, че е предявен и иск по чл.45 ЗЗД. Въззивният съд намира, че иск по чл.45 ЗЗД от ищцата против ответницата за обезвреда на претърпени вреди не е предявен в производството, тъй като не са изложени фактически твърдения за претърпени от ищцата вреди от противоправно действие или бездействие на ответницата, както и не е претендирано заплащането на обезщетение.

По разноските: С оглед изхода на правния спор жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати направените от въззиваемата разноски по делото. Въззиваемата претендира разноски в размер на 2500 лева по представен договор за правна защита и съдействие за заплащането им в брой. По отношение на така претендираните разноски е направено възражение за прекомерност в писмената защита на жалбоподателката, което е несвоевременно направено и преклудирано, поради което на въззиваемата следва да бъде присъден претендираният размер на разноските от 2 500 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260228 от 24.03.2022 г. постановено по гр.д.№ 11436 по описа за 2019 г. на Районен съд Пловдив, X гр.с.

ОСЪЖДА М. В. Х., ЕГН: *****, с адрес с. В., обл. Пловдив, ул.***, да заплати на Л. З. Ш., ЕГН: *****, с адрес с. В., обл. Пловдив, ул. ***, сумата 2500 лв. (две хиляди и петстотин лева) – разноси пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на третото лице - помагач на страна на ответника Частен съдебен изпълнител П. Н. с рег.№ 911 на КЧСИ, с район на действие –ОС Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба, при условията на чл. 280, ал.1 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____